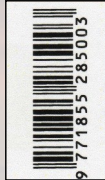

vode počitka

letnik 35, številka 5-6/2019

revija za evangelijsko duhovnost

»Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta,
da dá življenje za svoje prijatelje.«

Evangelij po Janezu 15,13

Vode počitka **kazalo**

POŽRTOVALNO	4	Jezus, požrtvovalni Bog in trpeči prijatelj
ZMANJŠANO	8	Ocean je samo luža
SVOBODNO	11	Svoboda v Kristusu
PRIPRAVLJENO	12	Pripravite Gospodovo pot
POČAŠČENO	14	Glej, trkam
PIONIRSKO	16	Lidija – prva evropska kristjanka

USPEŠNO	20	Premagovanje preizkušenj
PRECIZNO	24	Kdo je kristjan?
NEPRESTANO	28	Bog nam daje moč
DOBRODOŠLO	30	Dobrodošel, Sveti Duh
SAMOKRITIČNO	32	V celoti ali deloma?
METAFORIČNO	34	»Ateizem je pravljica za tiste, ki se bojijo svetlobe«
MODRO	38	Blagor človeku

mag. Peter Golob, urednik

Jezus, požrtvovalni Bog in trpeči prijatelj

V začetku letošnjega junija je ves zahodni svet praznoval 75. obletnico izkrcanja v Normandiji, katere cilj je bila osvoboditev zahodnega dela Evrope izpod nacistične Nemčije. Na internetu lahko preberemo, da se je 6. junija 1944 zgodilo »največje vojaško izkrcanje v zgodovini človeštva, saj je v invaziji sodelovalo skoraj tri milijone ameriških, britanskih in kanadskih vojakov«. Izkrcanje v Normandiji velja za prelomnico v drugi svetovni vojni in največje vojaško izkrcanje v zgodovini človeštva. Takratni nemški državni tiskovni vodja dr. Dietrich je to izkrcanje cinično opisal kot »krvavo darovanje«, kar je dejansko tudi bilo, saj je prvi dan vojaške operacije umrlo približno 10.000 zavezniških vojakov. Zavezniški vojaki, ki so bili pretežno iz Amerike, Kanade in Velike Britanije, so

pred izkrcanjem na sovražnikovi obali iz zvočnikov slišali molitev, ki jim jo je namenil takratni ameriški predsednik Franklin D. Roosevelt. V molitvi, ki jo je začel in končal z besedami »Vsemogočni Bog« je med drugim dejal: »Naši vojaki bodo potrebovali Tvoj blagoslov. Njihova pot bo dolga in trda. Kajti sovražnik je močan. Lahko uniči naše sile. Uspeh morda ne bo prišel hitro, vendar se bomo vrnili znova in znova. In vemo, da bodo s Tvojo milostjo in pravičnostjo naši sinovi zmagali.« Molil je tudi za tiste, ki so ostali doma in niso mogli pomagati vojakom v tujini: »In nam doma – očetom, materam, otrokom, ženam, sestram in bratom pogumnih ljudi v tujini in vsem, čigar misli in molitve so vedno z njimi – pomagaj nam, Vsemogočni Bog, da se zaobljubimo, da bomo obnovili svojo vero vate v tej uri velikega žrtvovanja... Daj, da bi bila na naših ustih neprestano molitev, s katero kličemo Božjo pomoč...« Za vse skupaj je ameriški predsednik, ki se je do dneva invazije že več kot 22 let soočal s težko boleznijo, prosil še: »O, Gospod, daj nam vero« in »Daj nam tudi moč« in končno

»Tvoja volja naj se zgodi, Vsemogočni Bog.«

Veliko ljudi se je v zgodovini sveta žrtvovalo za plemenite namene in za druge ljudi. Nobena vojna ne mine brez herojev, ki so pripravljeni tvegati svoje življenje, se odpovejo svojim družinam in imetju in se gredo boriti za svobodo in obrambo domovine. Kjerkoli potujemo, lahko srečamo takšne spomenike, postavljene herojem, ki so izgubili svoje življenje zaradi plemenitih ciljev. Žal pa je na svetu še več takšnih primerov, ko so ljudje izgubili svoje življenje po nedolžnem, po krivem, brez razloga. Holokavst, genocidi, državljanske vojne... Nikoli ne bo možno prešteti in imenovati imen vseh žrtev in popraviti njihovih krivic, kaj šele vrniti življenja, družine, domove, imetje, dostojanstvo.

Žal se zatiranje, trpinčenje, mučenje in ubijanje na svetu nadaljujejo, le da so se oblike trpljenja ponekod spremenile in postale bolj prikrite, kot so na primer psihološko mučenje, spolno suženjstvo, zloraba moči in položaja, izživljanje na delovnih mestih, delo v nemogočih

razmerah, ekonomsko nasilje, diskriminacija, politično in versko preganjanje, represija, zanemarjanje, izsiljevanje... V vsem tem zlu, ki vlada na svetu, se pojavljajo heroji, ki zaradi svojih plemenitih načel in ciljev žrtvujejo svoj ugled in ugodnosti in kljub krivicam vztrajajo, dokler ne zmaga pravica. A kljub vsemu zlo za sabo pusti številne žrtve, izmučene, uničene, zlomljene ljudi. Realnost tega sveta je, da se zlo vedno znova in znova pojavlja v novih oblikah in brez prestanka in številna požrtvovalna dejanja ljudi, ki žrtvujejo svoja življenja za druge, nikakor ne morejo zmanjšati števila trpečih, ki jih je več in več...

Vsem trpečim in vsem plemenitim, ki se žrtvujejo za druge, se pridružuje tudi krščanski Bog. Sveto pismo namreč govori o Jezusu Kristusu, ki je kot Božji Sin prišel na ta svet, da bi dal svoje življenje v odkupnino za mnoge. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« Jezus Kristus, kot ga opisuje Sveto pismo, se zdi

neverjeten, saj se poistoveti z najbolj trpečimi in zlomljenimi ljudmi, a istočasno svojo božansko moč odloži na stran in se prostovoljno žrtvuje za druge. Jezusov cilj je bil, da bi svet spoznal in veroval, da ga je poslal Bog in da bi tega Boga vzljubili kakor tudi sočloveka. Njegov cilj, zaradi katerega se je žrtvoval, je bil plemenit, kar je dokazoval vsa tri leta javnega delovanja, saj je največ pozornosti posvetil prav najbolj ranljivim in odrinjenim skupinam ljudi. Jezus se je v tolikšni meri posvetil in približal trpečim odrinjenim ljudem, da so ga verski dostojanstveniki zmerjali z besedami: »Glej, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestnarjev in grešnikov« in »Belcebub [hudič] ga je obsedel in s poglavarjem demonov izganja demone.« Nad Jezusovim človekoljubjem so bili ogorčeni in pohujšani celo njegovi prijatelji, tako da so ga enkrat hoteli kar na silo odvesti stran, ker so ga imeli za neprisebnega.

Jezus se je družil tudi z gobavi ljudmi, zaradi česar bi lahko zbolel in umrl. Njegova plemenitost je enostavno nepojmljiva. Res je šokantno, kot piše v

Svetem pismu, da se je Bog »potikal« po hišah in na skrivaj razodeval resnice o življenju in ozdravljaj ljudi v nekih zakotnih pozabljenih vaseh rimskega imperija. Veliko bolj smiselno bi bilo, če bi se Jezus kot Bog pojavil na Kapitolu v Rimu ali na Akropoli v Atenah in nastopal v rimskih amfiteatrih in na javnih forumih sredi največjih mest rimskega cesarstva. Morda bi bilo videti tudi bolj koristno, če bi se Jezus žrtvoval v kakšni pomembni vojaški akciji, ko bi na primer branil mesto Jeruzalem pred uničenjem leta 70. Ampak ne, Sveto pismo piše o skromnem Bogu, humanem Jezusu Kristusu, ki je ljubil trpeče ljudi in nazadnje dovolil, da so ga križali in da je v družbi razbojnikov, zapuščen od vseh, ki jim je »stregel« in pomagal, umrl na križu.

Prav zaradi te preprostosti in človekoljubnosti lahko verjameмо, da je Jezus Kristus umrl s plemenitim ciljem, saj je umrl v prepričanju, da bo s tem žrtvovanjem poplačal grehe vseh ljudi in jim omogočil, da spoznajo nebeškega Boga, ki je Bog ljubezni in usmiljenja in mu nobeno trpljenje tega sveta ni tuje.

Jezus Kristus se je pridružil največjim požrtvovalnim herojem v zgodovini sveta, ko je izpolnil svoje lastne besede: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.« Poleg tega se je Jezus Kristus, čeprav Bog, pridružil še nepreštevni množici vseh ubitih, mučenih, trpečih in zlomljenih ljudi tega sveta, ko ga je rimski guverner Pilat dal bičati in ga je izročil, da bi bil križan.

Pomen herojskega žrtvovanja Jezusa Kristusa in njegovega poistovetenja z vsemi trpečimi ljudmi tega sveta na kratko in jedrnato opiše Sveto pismo v knjigi Pismo Filipljanom, kjer je o Jezusu zapisano naslednje:

»Čeprav je bil namreč v podobi

Boga,
se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom,
ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika
in postal podoben ljudem.
Po zunanosti je bil kakor človek
in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti,
in sicer smrti na križu.
Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime,
ki je nad vsakim imenom,
da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo
in da vsak jezik izpove,
da je Jezus Kristus Gospod,
v slavo Boga Očeta.«

dr. Daniel Brkič

Ocean je samo luža

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Evangelist Marko je zapisal neobičajno okoliščino, ko so se Jezusovi učenci znašli v nevarnem viharju na odprtem jezeru, ker jih je Jezus zvalil v pustolovščino vere. Pogubni valovi so pljuskali v njihov čoln, tako da je bil že poln vode, in so bili kot izkušeni ribiči pri tem nemočni. Medtem ko so se borili za življenje, je Jezus mirno spal na krmi. Znani nizozemski slikar Rembrandt je leta 1633 ta dogodek naslikal in ga poimenoval Nevihta na Galilejskem morju. Leta 1990 sta dva tatova, preoblečena v policista, to sliko iz muzeja Isabella Stewart Gardner v Bostonu ukradla.

Kdor je bil pri ogledu slike pozoren, je ugotovil, da je na njej en človek več. Če bi jih prešteli, bi jih bilo štirinajst, moralo pa bi jih biti trinajst – Jezus in dvanajst učencev. Kdo je štirinajsta oseba, ki pluje v tem čolnu? Umetnik Rembrandt je naslikal samega sebe in se tako uvrstil med Jezusove učence. Mi vsi smo potniki v čolnu sredi viharjev življenja; verni, vendar prestrašeni. Strah je normalno človeško čustvo. Neki mornar je med vojno svojim domačim v pismu napisal: »Če slišite, da sem v bitki padel, ne jokajte. Spomnite se, da je celo ocean, v katerega bi potonil, samo luža v roki mojega Boga Odrešenika.« Bog ni obljubil, da v življenju ne bomo imeli težav, zajamčil pa je, da bo vedno z nami. Verovati je treba tudi takrat, ko mislimo, da Odrešenik spi, in ne le, ko bedi.

Čeprav je Jezus na krmi spal, je bil v svoji božanski moči bolj buden, kot ko čuje človek. Ko se znajdem v težkem položaju, se tudi meni zdi, da je Bog daleč in da spi, ker je utrujen od mojega prosjačenja in sitnarjenja. Takrat se bojim pogube. Zakaj ne razumem, da

Jezus ni bil samo v čolnu; bil je v rokah svojega Očeta. On ni bil samo v besnečem neurju; bil je v svetu Božjega kraljestva. Zato je bil lahko sredi viharja miren. Zdi se, da Jezus na Rembrandtovi sliki išče na nebu, zakritem s črnimi oblaki, špranjo, skozi katero se prebija nebeška svetloba, medtem ko drugi gledajo v grozeče valove. Jezus odseva soj Božje svetlobe. On je luč sveta in knez miru. Poleg tega je Rembrandt postavil v središče slike jambor kot vidni simbol Kristusovega odrešujočega križa. Ko v paniki vpijem, se tudi jaz obnašam kot učenci, rekoč: »Učitelj, ti ni mar, da sem izgubljen?« Zbuditi Boga pomeni ozavestiti se in se v težkih trenutkih zavedati njegove prisotnosti, kajti on je najbolj z nami takrat, ko sprašujemo: »Bog, kje si?« V resnici on nikoli ne zaspi, le da mi ne razumemo, kako nad nami bdi. Namreč učenci so bili na cilju že takrat, ko so ga sprejeli v čoln.

Čoln našega življenja ni udobna luksuzna potniška ladja križarka, ampak je čoln za reševanje; včasih je nagnjen, včasih prepušča vodo, a vedno je za njegovim krmilom Jezus Kris-

tus. On je na krik strahopetnih učencev veter utišal in morje je postalo mirno. Dovolimo mu, da najprej utiša vse burje v nas. Le tako bomo varno prispeli na obalo večnosti.

Neki človek je stalno živel s težo strahu na duši. Ko je taval po pašnikih, zatopljen v svoje črne slutnje, je srečal veselega pastirja, ki je globoko zaupal v Božjo ljubezen. Popotnik mu je priznal, da ne more verjeti, da Bog ljubi vsakega posameznika, zato je pastirja vprašal: »Kako je možno, da Bog ljubi tudi mene?« Pastir mu je pokazal svojo majhno vasico v dolini: »Ali vidiš vsako hišo posebej? Ali vidiš tudi okna vsake hiše?« Popotnik je pritrdil. Nato je pastir nadaljeval: »Potem ne obupuj. Sonce je eno samo, pa vendar obsije vsako okno v naši vasici, tudi najmanjše in najbolj skrito. Morda si otožen zato, ker je tvoje okno zaprto. Odpri vsa polkna in ne bo te več strah.«

Svoboda v Kristusu

»Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti.« (Gal 5,1) Kristjani imamo svobodo v Kristusu. On nas je osvobodil sužnosti greha. Ni nam več treba živeti v strahu. Toda svoboda v Kristusu ne pomeni, da lahko živimo tako, kot želimo, kajti odslej živimo v Duhu (Gal 5,16). Duhovno bivanje pomeni, da živimo v Kristusu, zato imamo novo identiteto. Svobodno življenje je veselo življenje in je Božji milostni dar. »Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni.« (Jn 8,36)

Vir: uredništvo

dr. Katja Brkič Golob

Pripravite

Gospodovo pot

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja in psihologinja, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavlne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kaj vse je človek v 21. stoletju iznašel in odkril? S pomočjo interneta med sabo komunicira celotno človeštvo, v vesolje pošiljamo satelite, presajamo telesne organe, letimo po vesolju, vozimo se s tehnološko naprednimi vozili, ustvarjamo umetno inteligenco in še več.

Toda še vedno obstajajo življenjska vprašanja, na katera ne znamo odgovoriti. Ne znamo rešiti svojih problemov, ker se nam zdijo največji. Ne znamo

se spopasti z lastno bolečino, ker se nam zdi, da je nepremostljiva. Ne znamo odpustiti drug drugemu, ker je to preveč težko. Ne moremo se rešiti pred pogubo, ne morem ubežati smrti. In pri teh vprašanjih nam lahko pomaga samo Bog.

Ko je Janez Krstnik napovedal prihod Jezusa Kristusa, je citiral besede iz preroka Izaije:

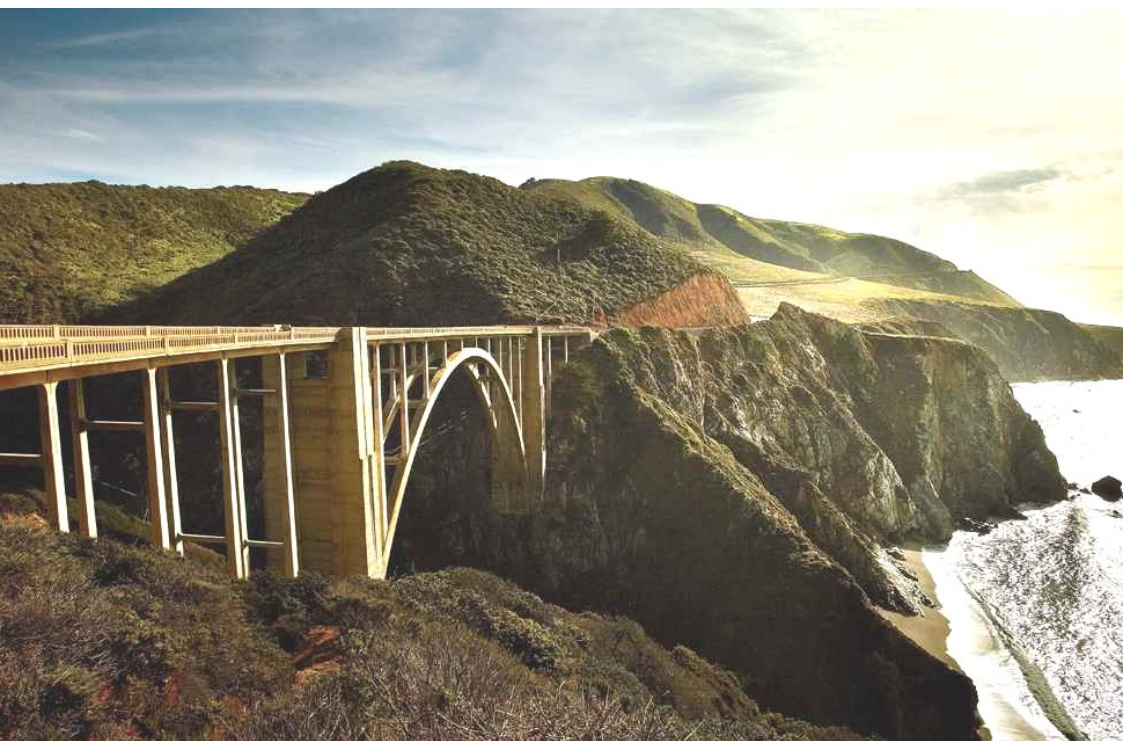
*»Pripravite Gospodovo pot,
zravnajte njegove steze!
Vsaka dolina naj se napolni
in vsaka gora in
hrib naj se zniža.
Kar je krivo, naj bo ravno
in razkopana pota naj bodo
gladka.
In vse človeštvo bo videlo
Božje odrešenje.«*

Gre namreč za to, da Bog želi vstopiti v naša življenja, nam pomagati in imeti z nami prijateljski odnos. In to, kar Bog doseže v naših življenjih, ne more doseči noben človek ali izum. Ni izuma na tem svetu, ki bi lahko napolnil mojo ali tvojo »dolino«. Edino Bog je ta, ki nas najbolj razume, ko se znajdemo na najnižji točki v življenju, on je ta, ki nam poda svojo

roko in nas dvigne, ko se počutimo premagani in zlomljeni. Edino Božja ljubezen ima to moč, da zniža hribe in gore v našem življenju, kar pomeni, da zniža naš egoizem, da odvzame našo bahavost, naš napuh in ponos. Edino Bog je ta, ki lahko poravna naše krivice in sramoto in vse, kar je krivo. In edino Bog lahko spremeni oholo in trdo človeško srce – to razkopano pot, polno lukenj – da postane gladko, mehko in usmiljeno.

Zato dajmo Bogu danes priložnost, da napolni naše doline,

zniža naše gore, poravna poti in zmehta naš korak. Dovolimo Svetemu Duhu, da ozdravi našo dušo in telo. Kajti največji Božji izum se je zgodil na Golgoti, ko je Jezus Kristus pokleknil pred vsemi našimi dolinami in gorami in dovolil, da so ga naši grehi bičali, kaznovali, pohodili in obremenili. Toda vse to je bilo odplačano in Kristusove rane so dokaz temu. Morda so moji ali tvoji problemi večji kot problemi kogarkoli drugega. Toda Božje obljube so še večje, zato pustimo Bogu prosto pot, da nam pomaga in nas spremlja.

Rebeka Jovanović

Glej, trkam

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Nedolgo nazaj sem gledala film o zaporih in pomislila sem, da je naše življenje velikokrat podobno zaporu. Kaj vse nas zaslužnjuje, kaj nam jemlje svobodo? Je to greh, jeza, užaljenost, lenoba, strah, neodpuščanje? Koliko je stvari v mojem življenju, ki jih raje potlačim v notranjost, kot pa da jih priznam in prosim Boga za osvoboditev.

Velikokrat imamo na naših obrazih rešetke. Notranja ujetost se velikokrat pozna na obrazu človeka. Zato se vprašam, kakšen je moj obraz? Ali je moj obraz kakor obraz radosni odrešenja?

Jezus stoji pred vrati naših src in trka. On ne vstopa nasilno. Kljuka zaporniških vrat je na zunanji strani, kljuka naše svobodne volje in srca pa je na notranji strani in to kljuko lahko odpreva samo jaz in ti. Jezus stoji pred vrati našega življenja in čaka, da ga povabimo vanj, v našo krhkost, nemoč.

V Svetem pismu, v knjigi Razodetja 3,20 nam pravi Božja beseda:

»Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.«

Jezus si želi biti z nami v prijateljskem odnosu, želi biti naš gost, prijatelj. On ni vsiljivec, ampak želi biti dobrodošel.

Jezus stoji pred vrati našega srca dan in noč. Tudi takrat, ko smo neposlušni, ko dvomimo. Jezus čaka najmanjši namig,

da lahko vstopi. Pride z željo, da nas potolaži, da nam da novo moč, nas duhovno dvigne in nam zaceli rane. Jezus je pripravljen na obisk – ali smo pripravljeni tudi mi?

Zato, če danes zaslišimo tihi glas Svetega Duha, ki nas kliče k Jezusu, ne zakrknimo svojih src in se ne upirajmo z besedami: »Jutri, kasneje, ne morem...« Kajti danes je dan odrešenja.

Lea Brkič

Lidija – prva evropska kristjanka

**Lea Brkič je voditeljica
veroučnih aktivnosti ter
animatorka in moderatorka
na področju družbenih
dejavnosti v Evangelijski
cerkvi Dobrega pastirja
Novo mesto.**

V Svetem pismu najdemo zapise o številnih ženah, ki so v svojem času odigrale pomembno vlogo. Ena izmed njih je bila tudi Lidija, o kateri beremo v Novi zavezi, in sicer v Apostolskih delih 16,11–15.

Lidija je bila ugledna in uspešna poslovna ženska iz mesta Tiatira. Ukvarjala se je z uvozom škrlatnih oblačil. Škrlat je bila dragocena tkanina, ki so jo nosili le bogati ljudje in kralji. Bila je »samostojna podjetnica« in spoštovana oseba. Živela je

v veliki hiši. Ni čudno, da je bila premožna, saj je bila trgovina s škrlatnimi oblačili zelo znana po celem tedanjem grško-rimskem svetu. Njeni izdelki so bili zelo iskani. Bila je podjetna ženska. Z jasno vizijo in z navdušenjem je opravljala svoje delo in prišla v stik z mnogimi zanimivimi ljudmi.

Čeprav je bila poslovna ženska, ni bila, kot to velja za večino poslovnih ljudi, »zvezana« s svojim delom. Kljub številnim poslovnim obveznostim je našla čas tudi za pomembne reči. Večina njenih someščanov je spoštovala boga Apolona, ona pa je spoštovala edinega pravega Boga – Jahveja. V svojem poslovnem načrtu je zanj namenila določen čas. Spoznala je, da kot poslovna ženska potrebuje Božje vodstvo. Kot trgovka s škrlatnimi oblačili je šla najverjetneje v mesto Filipe po robo in se tam spreobrnila. V Filipih je šla na molitveno srečanje, ki je potekalo ob reki. Bogaboječi Judje so v krajih, kjer ni bilo sinagoge, največkrat molili ob rekah, spominjajoč se časov njihovega suženjstva, kjer so tudi sedeli in jokali ob rekah Babilona (Ps 137,1).

Tisto soboto je bilo na molitvi malo oseb, pa še to same ženske. Očitno v Filipih ni bilo deset Judov, kolikor jih je bilo potrebno, da bi lahko odprli sinagogo. Zato so se ženske zbirale na prostem, ob reki. Tam so prišli nepričakovani gostje, izobraženi ljudje iz mesta Troade: veliki evangelist in apostol Pavel ter njegovi spremljevalci Sila, Luka in Timotej. Pavel je imel drugačen načrt za potovanje. Želel je iti v Bitinijo, vendar mu je Jezusov Duh skozi sanje to preprečil. Vedel je, da mora iti v Makedonijo. Tako je prišel v Filipe in nagovoril ženske, ki so se zbrale na molitvi. Govoril jim je o Abrahamovem Bogu, ki je poslal svojega Sina na zemljo, da premosti prepad med Bogom in človekom, ki je nastal zaradi greha. Rekel jim je, da lahko dobijo po veri v Jezusa Kristusa odrešenje, večno življenje in nov pogled na življenje. Lidija je vse to pazljivo poslušala. Bila je dobra poslušalka. Boga je poznala le površinsko. Zato je želela imeti globljo vero vanj. Ni ga poznala kot Očeta. Njeno srce je bilo odprto za Božjo besedo. Odkrila je, da ji manjka osebna vera v Boga. Postala je kristjanka.

Ker je bila Lidija odločna ženska, je svoje novo spoznanje takoj delila naprej. Bližnje je seznanila o svoji neizmerni sreči, ki jo je doživela. Dala se je tudi krstiti; ona in vsa njena hiša. Glede na grški zapis »hiša«, ne pa »družina«, lahko sklepamo, da je bila samska, vdova ali pa ločenka in da se je dala krstiti tudi njena služinčad. Nova spreobrnjenka je bila kot magnet, ki druge privlači h Kristusu. Kdo drug bi bil lahko tega deležen prvi, če ne njeni najbližji. Tako je bila v Filipih rojena krščanska Cerkev. Za Pavla ni bila več uganka, zakaj je bil voden v Makedonijo. Tam so spreobrnjeni grešniki postali prvi kristjani v Evropi. Novi kontinent se je odprl evangeliju ravno zaradi Lidije. Njen žar za Boga je prinesel duhovni sad v življenju drugih in število kristjanov je naraščalo.

To Bog pričakuje od vsakega kristjana. Ko je Bog ustvaril ljudi in živali, je zapovedal, naj se množijo, da bi napolnili zemljo. Ko je Jezus govoril svojim učencem o prinašanju sadu, je govoril o ljudeh, ki se morajo duhovno roditi iz semena Božje besede. Kristjan se duhovno

množi tako, da drugim pričuje o Bogu. Ravno to je delala Lidija. Krščansko pričevanje je razumela kot povsem praktično stvar. Ni postala redovnica niti poklicna plačana evangelistka. Še vedno je trgovala s škrlatnimi tkaninami, vendar je v vse vključila tudi vdano služenje Jezusu in mu predala še svoj dom. Pavla in njegove spremljevalce je povabila, naj ostanejo v njeni hiši. S tem, ko so sprejeli njeno ponudbo, so pokazali, da so tudi oni resno sprejeli njeno spreobrnjenje. Ona pa je s tem pred neverniki dokazala, da se ni sramovala Jezusa. Niti takrat ne, ko sta prišla v njeno hišo Pavel in Sila, vsa pretepena iz zapora, kamor sta bila zaradi evangelija nezakonito privedena. Bog želi, da kristjani odpremo svoje domove in drugim služimo s tem, kar smo sprejeli od njega. Bog želi, da smo dobri »upravitelji« z materialnimi dobrinami, ki nam jih je dal. V Svetem pismu beremo, da so nekateri zaradi gostoljubnosti nevede sprejeli celo angele. To je doživel tudi Abraham.

Lidijin zaslužek ni bil več cilj njenega življenja, ampak sreds-

tvo za širjenje evangelija. Lidija je še vedno prodajala škrlatne tkanine, vendar Bogu na slavo. Na vrhu njenega popisa pomembnih oseb in stvari je bil Gospod Bog. Ker je imela pomembno družbeno vlogo in položaj in je živela na ključni geografski točki, so se iz trgovskega mesta informacije hitro

širile po mednarodnih poteh. Njene škrlatne tkanine je spremljala tudi vest o odrešenju v Jezusu Kristusu. Bila je uspešna v evangelizaciji svojih poslovnih partnerjev.

Nekaj let kasneje, ko je Pavel pisal iz rimskega zapora Cerkvi v Filipe, je omenil tudi ženske, ki so z njim težko delale, da bi

širile evangelij. Najverjetneje je mislil na Lidijo in na tiste, ki jih srečal v njenem domu.

Lidiji je bilo dano mnogo in vse to je uporabila za Boga. Ona je dokaz, koliko lahko Bog stori po osebi, ki ga postavi na pravo mesto v svojem življenju.

Ernest S. Williams

Premagovanje preizkušenj

Ernest S. Williams
(1885–1981) je bil v letih od 1929 do 1949 generalni superintendent največje mednarodne binkoštno organizacije **Assemblies of God**, ki združuje več kot 140 nacionalnih zvez evangelijskih binkoštnih cerkva in deluje v 256 državah oziroma območjih po vsem svetu.

Preizkušnja vere ne pomeni, da ne bi mogli živeti svobodnega življenja. Jezus se je vrnil iz puščave močnejši, kot je bil takrat, ko je vanjo stopil. Po vrnitvi iz puščave je lahko oznanil: »Duh Gospoda Boga je nad menoj, ker me je GOSPOD mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim, da povežem strte v srcu, da okli-

čem jetnikom prostost, zapornikom osvoboditev.« (Iz 61,1) Kakšen triumf vere in moči! Jezus je prišel iz puščave kot zmagovalec, ne kot poraženec.

Kdor se prebija skozi dolino skušnjav, lahko povsem računa na Kristusa. On je premagal skušnjava in to zmago je zagotovil tudi nam.

Ko je bila Francija v vojni, je njena vojska na bojišču doživela poraz. Eden od nižjih oficirjev je stopil h generalu in mu dejal: »General, izgubili smo bitko!« General je odgovoril: »Morda ste izgubili bitko, vendar izgubljena bitka ne pomeni izgubljenе vojne.« Generalov pogum je osvežil srca vojakov, ki so se vrnili na bojišče in si priborili veliko zmago.

Ko pademo v preizkušnjo, čutimo kot da smo izgubili bitko. Vendar tudi v tem primeru velja, da izgubljena bitka še ne pomeni izgubljene vojne. Preizkušnje ne moremo premagati, če računamo zgolj nase. Prav tako moramo spoznati, da nismo sami. Božji Sveti Duh prebiva v naših srcih po veri. In ker je »tisti, ki je v vas, večji od

onega v svetu« (1 Jn 4,4), Bog vsakogar spodbuja z besedami: »Bodi pogumen.«

Naravno je, da želimo pomagati sami sebi. Bogu želimo služiti z vsem srcem, vendar se hkrati zanašamo samo na lasten trud. V nekem smislu je to v redu. Pomeni, da ne želimo zapustiti Boga. Dolgoročno gledano pa je to slabo, kajti uspevali bomo takrat, ko bomo svojo roko položili v Božjo in mu zaupali, da nas bo varno vodil skozi čase preizkušenj.

Kot dober primer nam služi starozavezni izraelski očak Jakob. Tudi on je imel težave z zaupanjem Bogu. Cenil je zavezo in Božje obljube, vendar je kljub temu delal po svoje. Doživljal je veliko udarcev in razočaranj, ampak je kljub vsemu še naprej poskušal pomagati sam sebi, čeprav je ves čas plačeval ceno svojeglavosti.

Jakob je želel blagoslov, ki pripada prvorojencu. Da bi ga dobil, je prevaral svojega očeta. Dobil je blagoslov, vendar je plačal ceno za prevaro. Kasneje pa je Jakoba, ki je živel po svoje, prevaral tast Laban, pri

katerem je moral garati 14 let, da je dobil ženo, ki jo je vzljubil. V tem času mu je Laban kar desetkrat spremenil plačilo.

Na koncu se je Jakob boril celo z angelom. Še vedno je bil samosvoj. Želel je Božjo pomoč, vendar le kot rezultat lastnega truda. Jakob se je kljub bolečinam in izpahnjene-mu kolku vdal šele, ko ga je angel blagoslovil. Jakob je prejel tisto, kar je iskal: Boga zmage, ki bo z njim in bo hodil pred njim.

Ne kritizirajmo tistih, ki se bojujejo zoper skušnjavo. Raje jim pomagajmo, da se uprejo zlu in se dvignejo proti cilju, ki je pred njimi. Božje zmage ne pridobimo z leno držo. Ko pride preizkušnja, se moramo pogumno okleniti naše vere v Gospoda Jezusa Kristusa. In tudi če bi se vsakdan tisočkrat odločili, da moramo bolj zaupati v Boga, nam to ne bi nič škodovalo.

Učenci so s čolnom pluli po Galilejskem jezeru. Naenkrat se je razbesnela nevihta in postalo je zelo nevarno, da se bodo potopili. Kje je bil Jezus? Jih bo pustil umreti? Bil je z nji-

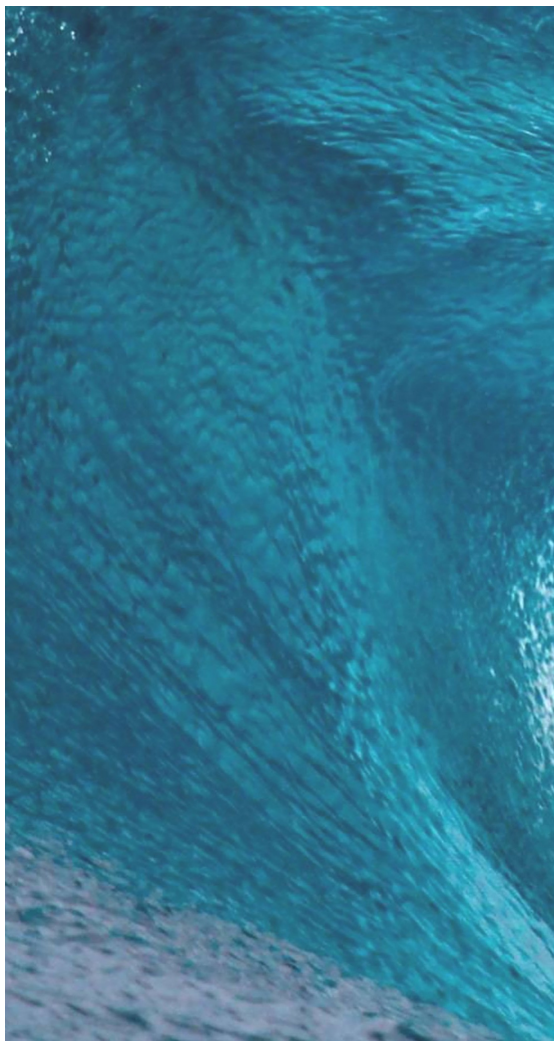
mi, in sicer v zadnjem delu čolna, kjer je spal. Deloval je popolnoma brezskrbno, kar je razjezilo učence, da so ga zbudili in vprašali: »Učitelj, ti ni mar, da se potapljamo?« (Mr 4,38). To je bilo tako, kot če bi rekli: »Ali ti ni nič mar za nas?«

Kako enostaven in nežen je bil Jezus. Tiho je vstal in zapretil vetru in razburkani vodi, da je nastala tišina. Učenci so ves čas nevihte na vso moč veslali in se trudili obvladati čoln, dokler niso bili povsem izčrpani. Šele tedaj so se obrnili na Jezusa in šele potem so spoznali, da je v Jezusu moč, ki jih lahko vodi do zmage v vsakršni preizkušnji.

Ob nekem drugem dogodku so bile okoliščine malo drugačne. Jezus je rekel učencem, naj odplujejo na drugo stran jezera, medtem ko bo on razposlal množice domov. Zopet jih je ujela nevihta. In zopet so zaupali v svoj trud: veslali so z vso močjo, ki so jo imeli. Ko jim je moč pošla, so zagledali nekoga, ki je hodil po vodi. Kdo je bil to? »Prikazen«, je rekel nekdo. Nato jim je glas odgovoril: »Jaz sem. Ne bojte se!« (Mr 6,50).

Bil je Jezus. Znova je pomiril vihar na jezeru.

Iz teh dveh dogodkov, ki sta se zgodila na Galilejskem jezeru, se lahko naučimo, da so lahko med sabo preizkušnje podobne, a vendar je vsaka zase svoj primer. V vsaki preizkušnji se namreč naučimo nekaj novega in vsaka preizkušnja, ki jo pre-

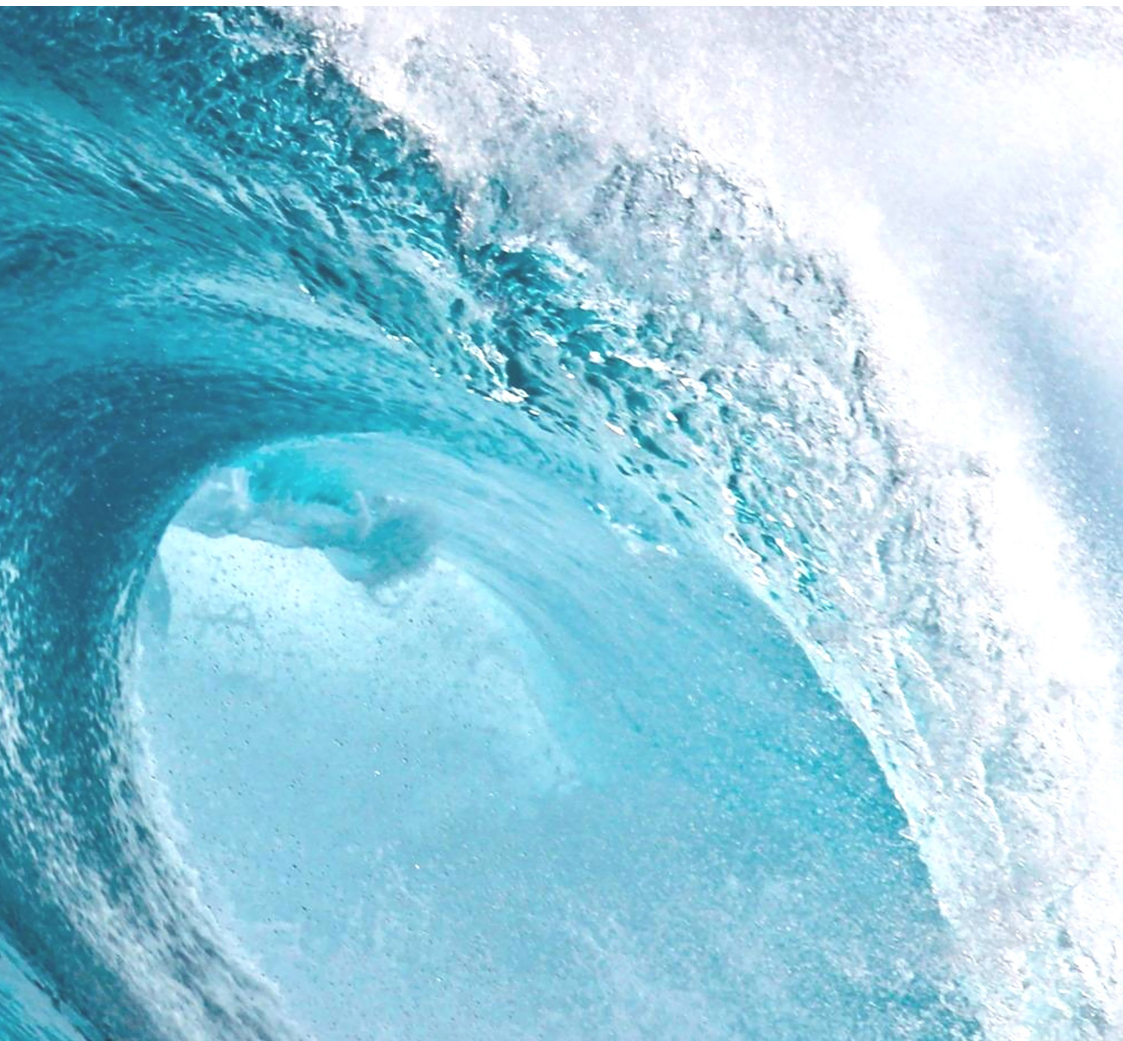

stanemo, prinese v naša srca veselje nove zmage. In tako vedno nove preizkušnje na nek način vedno znova »osvežijo« naše zveličanje.

Ko pridemo v preizkušnjo, moramo vedeti, da je pomemben samo Jezus, ne pa pot ali način, kako se bomo rešili.

Dovolj je vedeti, da nam bo Bog pomagal in nas bo zagotovo popeljal skozi preizkušnjo ter da bomo iz nje stopili kot zmagovalci, kajti naša vera v Kristusa je naša zmaga.

*Prevod: Mojca Hode
Vir: medmrežje*

dr. Daniel Brkič

Kdo je kristjan?

Na svetu se več kot dve milijardi ljudi opredeljuje za kristjane. Toda kaj pomeni biti kristjan? Izraz »kristjan« je v Novi zavezi naveden trikrat:

1. »V Antiohiji so učence najprej začeli imenovati **kristjane**.« (Apd 11,26)
2. »Kralj Agripa je rekel Pavlu: Še malo, pa me boš prepričal, da postanem **kristjan**.« (Apd 26,28)
3. »Če kdo trpi kot **kristjan**, naj ga ne bo sram, ampak naj v tem povelečuje Boga.« (1 Pt 4,16)

Zanimivo, da Jezus Kristus svojih sledilcev in privržencev ni nikoli imenoval »kristjani«, prav tako prva Cerkev ne. Kdo je kristjan? Odgovor ni tako preprost, kot morda mislite. Najprej je treba pravilno definirati pojem. Kristjan ni, kdor je rojen v krščanski družini. Kristjan ni, kdor je rojen v krščanski deželi. Kristjan ni, kdor upošteva visoka moralna načela. Kristjan ni, kdor veruje v Boga, kajti v Boga verujejo tudi judje in

muslimani. Kristjan ni, kdor je rimokatolik, pravoslavni ali protestant. Kristjan ni, kdor je krščen, bere Sveto pismo, moli in hodi v cerkev. Ne velja - v nedeljo kristjan, v ponedeljek ateist. Kristjan je tisti, ki krščanstvo živi tako, da v njem drugi prepoznajo Kristusa. Tako je bilo tudi v Antiohiji, kjer so vernike prvič poimenovali z izrazom »kristjani« (Apd 11,26). Ime »kristjan« niso izumili prvi kristjani. Ime »kristjan« so jim dali drugi. Takšno poimenovanje moramo prepustiti oceni okolice in svoje krščanstvo tudi upravičiti.

Izraz »kristjani« pravzaprav pomeni »kristusovci«, ker kristjani živimo po Kristusovem nauku. Včasih je na steklenici zapisano: »Ne uporabljajte koncentrata, ampak razredčite z vodo.« Krščanstvo ne sme biti v razredčeni obliki, ampak gre za koncentrat. Samo takšni kristjani so svet obrnili na glavo. Kristjan ima zaupanje v Kristusa in mu je vdan. Lewis Sperry Chafer je pretirano povedal, da resnični kristjan zaupa Kristusu toliko, da če ga Kristus ne bi peljal v nebesa, celo vanje ne bi šel.

Človeka sodimo po tem, s kom se družimo. Če se družimo z Jezusom, imamo kot kristjani dober ugled, ker smo mu podobni. Slišal sem za kristjanko, ki se je hotela izogniti vsiljivemu prodajalca na vratih tako, da je rekla sinčku, naj mu pove, da ga ne more sprejeti, ker da je v kopalnici. Toda sinček je prodajalcu rekel: »Mama hoče, da vam povem, da je v kopalnici, toda mi nimamo kopalnice.« Takšna kristjanka ni posnemala Kristusa. Njeno krščanstvo je bilo zelo razredčeno. Ruski krščanski filozof Nikolaj Berdjajev je zapisal: »Pomanjkljivosti krščanstva v svetu so bile vedno pomanjkljivosti kristjanov, človeške pomanjkljivosti in ne Božje. Neuspeh krščanstva je bil človeški neuspeh, in ne Božji. Če ne živite v skladu z resnico, ampak jo kazite, potem ste krivi vi, in ne resnica.«

Včasih imam vtis, da mnogi mislijo, da zadostuje, če svoje krščanstvo izražajo tako, da imajo na avtu nalepko ribe, krščanski znak prvih kristjanov. V neki cerkvi so vsi verniki ponosno nalepili na svoje avte znak ribe. Ljudje v mestu so mislili, da pripadajo ribiški družini, ne

pa Jezusu Kristusu. Vera v Boga brez ustrezne vere v Jezusa Kristusa ni krščanska. Jezus je glede tega nepopustljiv: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.« (Jn 14,6) Božji Sin, Jezus Kristus, je edini Odrešenik in Gospod.

Francoski romanopisec Henri Barbusse (1874-1935), ki je bil tudi vseživljenjski prijatelj Alberta Einsteina, je zapisal pogovor dveh vojakov, ki sta v 1. svetovni vojni ranjena obležala v strelnem jarku. Eden od njiju je vedel, da bo čez nekaj minut umrl, zato je soborcu rekel: »Dominik, poslušaj, v vojsko si se zatekel zato, ker si živel kriminalno življenje; vem, da te povsod išče policija, moje življenje pa je čisto. Vzemi moje osebne dokumente, moje dobro ime, in si ustvari novo identiteto, meni pa daj svoje osebne dokumente; jaz bom prevzel tvoje zločine nase in jih odnesel v smrt.« Božji evangelij je dobra novica, ki govori o tem, da nam Bog ponuja v Jezusu Kristusu novo življenje. Kristus je prevzel nase naše grehe in namesto nas umrl na križu. Gre za zamenjavo. Zaradi njega

imamo lahko novo identiteto. V to verjeti in novo življenje tudi živeti pomeni biti kristjan.

Krščanstvo ni človeški nauk, ampak je Božje razodetje. Ni ideja ali religiozni sistem, ampak je življenje. Vse drugo, kar bi krščanstvo nadomestilo, bi bilo zgrešeno, kot bi šli znova »odkrivat Ameriko«, čeprav bo krščanstvo vedno Judom v

spotiko, poganom pa norost (1 Kor 1,23), ker nas s svojo novostjo toliko šokira, da je škandalozno. Krščanstvo ni univerzalno zato, ker je resnično, ampak ker je Resnica. Semjon Ljudvigovič Frank (1877-1950), ruski filozof in psiholog judovskega rodu, je zapisal: »Vsak, ki išče resnico in hrepeni po njej, išče Kristusa in hrepeni po Njem, saj je Kristus

Resnica; še več, takšen človek v svojem srcu že ima Kristusa, čeprav sam tega ne ve.« Človekova duša je po svoji naravi krščanska – anima naturaliter christiana (Tertilijan). Bistvo krščanskega Boga, ki je ljubeči Oče, je ljubezen, zato je Bog vsemogočen in edini. Temeljni odnos Boga do človeka ni odnos sodbe, ampak ljubezni. Ljubezen je sveži zrak, ki ga za

dihanje nujno rabi človeška duša, tista živa voda, brez katere se duša posuši in propade (S. L. Frank). Ljubezen do Boga in bližnjega je najvišja in edina človekova sreča, pogoj za življenje njegove duše. Asket in mistik Dorotej iz Gaze je dejal: »Bog je središče, ljudje pa njegova periferija, točke na krožnici; bliže ko so Bogu, manjša je razdalja med njimi.«

Rebeka Jovanović

Bog nam daje

moč

Kako malo je lepih, brezskrbnih trenutkov v življenju? Skoraj ni dneva, da ne bi izvedeli kakšne slabe novice, ki nas prizadene in razjeda v duši. Kljub temu nam Bog daje moč in upanje, da bo prišel dan, ko ne bo več gorja, bolečin in ne solza.

Včasih se nam Bog skuša približati prek naših neuspehov in se nam zdi, kot da Bog dovoli, da se nam stvari v življenju zalomijo.

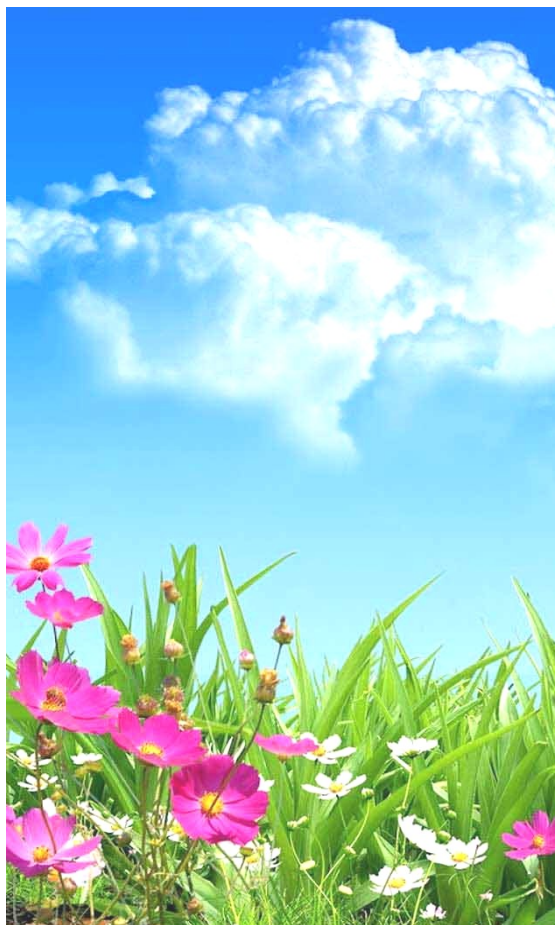
Pomislimo na apostola Petra. Pri zadnji večerji se je hvalil, da Jezusa ne bo nikoli zatajil, že čez nekaj ur pa je trdil, da ga ne pozna. Prepričana sem, da so bili njegovi prvi dnevi po Jezusovem križanju polni kesanja in razočaranja nad samim seboj. Vendar pa je Petra prav ta padec skupaj z Božjim odpuščanjem za vedno spremenil. Petrove iluzije o lastni moči so se razblinile, namesto njih ga je

navdal nov polet Božjega usmiljenja in ljubezni.

Vsi imamo vsakodnevne padce, vendar, če jih priznamo in obžalujemo, nam lahko Bog da novo moč, osvoboditev, pogum in vztrajnost, ki jo potrebujemo na duhovni poti.

Nekdo je zapisal takole:

Prosil sem za moč...

*In Bog mi je dal težave, da me
utrdijo.*

Prosil sem za modrost...

*In Bog mi je dal probleme, da
jih rešim.*

Prosil sem za pogum...

*In Bog mi je dal nevarnost, da
jo premagam.*

Prosil sem za ljubezen...

*In Bog mi je dal ljudi v stiski, da
jim pomagam.*

*Nič od tega, kar sem hotel,
nisem dobil.*

*Dobil pa sem vse,
kar sem potreboval.*

Mogoče ne dobimo vedno tistega, česar prosimo, ampak Bog nam vedno da tisto, kar potrebujemo. Bog vsakega izmed nas pozna po imenu, saj je za odrešenje vsakogar umrl na križu. On pozna naše misli in naše padce. Bog nam podaja roko, da nas dvigne in nam da novih moči.

dr. Katja Brkič Golob

Dobrodošel,

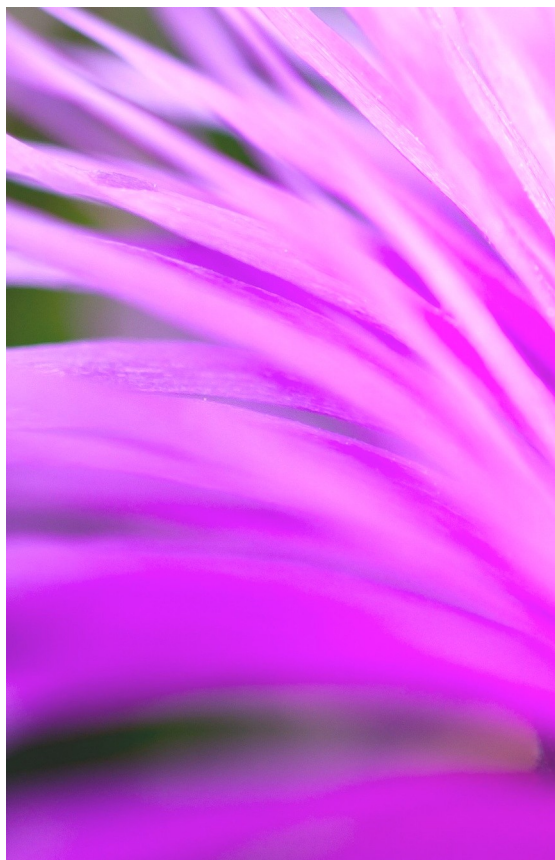
Sveti Duh

Binkošti so za Cerkev poseben dan. Ne samo, da se spominjamo dneva, ko je bil izlit Sveti Duh in je bila s tem vzpostavljena Cerkev, pač pa se je na prve binkošti tudi krstilo kakih 3000 verujočih ljudi, s čimer so javno izrazili svojo odločitev za večno življenje. Krst predstavlja zavezo med Bogom in človekom, ki je mogoča edino zato, ker je Bog Oče poslal Sina Jezusa na ta svet, da umre za naše grehe in tretji dan slavno vstane od mrtvih ter nas odreši.

Prihod Svetega Duha in spreobrnjenje ljudi na binkoštni dan nam dokazujeta, kakšna je moč Kristusovega vstajenja. Zato ne pozabimo, da je Božja prisotnost med nami resnična tudi danes, da je Sveti Duh, ki je poln ljubezni in tolažbe, med nami. Sveti Duh je med nami, da vzame tisto, kar je zlomljeno, in to zaceli. Sveti Duh najde vsakogar, ki je izgubljen, in ga

pripelje nazaj domov k Očetu. Sveti Duh prinaša luč v temo, obteženim daje moč in stalno pošilja osvežujoči dež iz nebes. Sveti Duh nas stalno spominja na Jezusove besede in veličastne obljube. Sveti Duh je Bog na naši strani.

Bog hrepeni po tem, da bi bil v naši bližini, zato vsi skupaj s prerokom Izaijem ponovimo čudovite besede iz Svetega pisma, ki pravijo: »Glejte, to je naš Bog, čakali smo ga in nas

je odrešil. To je GOSPOD, ki smo ga čakali, radujmo in veselimo se, da nas je odrešil.«

Aleluja! Pomislimo na delo našega Boga v naših življenjih in v življenjih naših bratov in sester in se veselimo. Spomnimo se vseh dobrot iz nebes, ki smo jih bili deležni, in se radujemo. Kristjani smo srečni, ker nas je Bog odrešil.

Vendar življenje je pogosto težko, mi pa si želimo biti z našim

Gospodom Jezusom. In za ta čas, dokler še živimo na tem svetu, nam je Bog pripravil pomoč. Kar je Jezus v Janezovem evangeliju obljubil: »Jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj«, se je tudi zgodilo. Bog nam je poslal Tolažnika – milega Svetega Duha, da nas tolaži, ko okoli nas divja gorje, v času ko nas pestijo stiske in oblegajo težavne okoliščine. Zato radi molimo: »Dobrodošel, Sveti Duh.«

Simon Guillebaud

V celoti ali deloma?

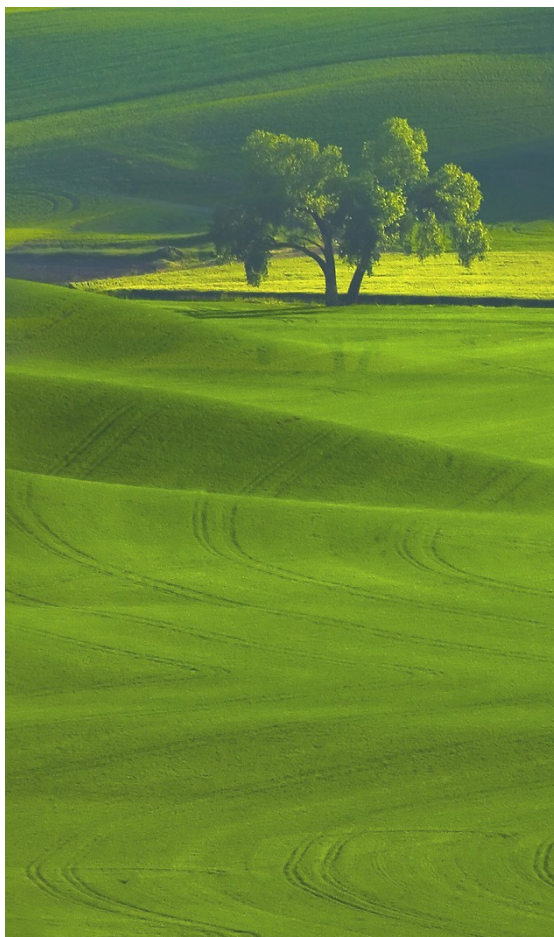
Simon Guillebaud je angleški misijonar, pisec, govornik, socialno osveščen podjetnik in ustanovitelj dobrodelne organizacije Great Lakes Outreach za Burundi.

»Kajti GOSPODOVE oči se sprehajajo po vsej zemlji, da okrepijo tiste, ki so mu z vsem srcem predani.« (2 Krn 16,9)

Garibaldi, italijanski politik in vojskovodja ter veliki patriot je pred mnogimi leti Italijo popeljal do združitve in svobode. Svojim sledilcem je rekel: »Obljubljam vam prisilne marše, majhne obroke, krvave bitke, rane, ujetništvo in smrt. In tisti, ki kljub temu ljubi svoj dom in domovino, naj gre za menoj.« To nikakor ni bil privlačen politični manifest, bil pa je realen. Garibaldi je potreboval popolno predanost ljudi, ki so bili pripravlje-

ni plačati ceno, da bi lahko sodelovali v borbi za osvoboditev rojakov.

GOSPOD Bog pričakuje podobno predanost od nas. Vrstica na vrhu iz Svetega pisma nam kaže čudovito sliko GOSPODOVE želje, da okrepi in utrdi svoje ljudstvo. Božje oči iščejo ljudi, ki jih bo lahko uporabil. Si eden izmed njih? Je tvoje srce popolnoma predano Bogu?

Neki grški ladjarški mogotec je želel kralju pokazati svojo zvestobo. Kraljevega tajnika je vprašal: »Ali bi njegovo veličanstvo želelo sprejeti v dar eno od mojih ladij?« Tajnikov odgovor je ladjarja osupnil: »Ne, kralj ne želi tega. On želi, da samega sebe darujete kralju. Potem bo imel tudi vse vaše ladje.«

Se bom tudi jaz daroval kot »živa žrtev« Bogu (Rim 12,2)?

To vključuje vsa moja upanja in sanje, moja nezadovoljstva in razočaranja, moj bančni račun, hobije, odnose, kariero, zdravje, čas in vse ostalo. Bog me poziva in Bog je edini vreden, da mu voljno predam nadzor nad vsakim področjem svojega življenja.

Prevod: Irena Polenšek

Vir: odlomek iz knjižne uspešnice Choose Life 365

dr. Daniel Brkič

»Ateizem je pravljica za tiste, ki se bojijo svetlobe«

Današnja narcisoidna civilizacija je nesrečna, ker nas je naša domišljavost izruvala iz Boga. V praznini, polni tesnobe in frustracij, se nam dozdeva, da smo končno namočili prst v sladko marmelado, a kaj, ko opeharjeni in obnemogli sami sebe slepimo. Mikavni, a varljivi glasovi so oglušili glas Boga. Naša visoko leteča razmišljanja so nas vpregla v jarem ničevosti. Poskušamo vse, da bi se rešili minljivosti, a nam kljub daru večnosti, ki nam je dan na razpolago, sreča polzi iz rok. Svet, ki je proti Bogu, je namreč vedno tudi proti človeku. Sveto pismo nam zagotavlja: »Če vas torej Božji Sin osvobodi, boste resnično svobodni« (Jn 8,36). Kristus nas je osvobodil za svobodo in nam podarja svobodo duha.

Pripovedka Jonatan Livingston Galeb ameriškega pisatelja Richarda Bacha govori o življenju, ki je stalno učenje, in ga z letenjem prisposodablja pogumni galeb Jonatan. Jonatan je bil galeb, ki ni bil tak kot ostali galebi. Galebja družina ga je prosila, naj se poskuša prilagoditi povprečni jati in naj ne izstopa, a se vedoželjni galeb s tem ni mogel sprijazniti. Hotel je doseči večjo hitrost in višje višine. Večina galebov je slo po letenju potešila s preprostimi rečmi. Zadovoljili so se s tem, kako priti z obale do ostankov hrane in nazaj. A njemu se ni zdelo pomembno samo jesti, ampak predvsem leteti. Ker ga je jata v urjenju omejevala, se je od nje ločil, se spoprijel z izzivi zapletenih zavojev v višini ter sam raziskoval meje zmožnosti. Sledil je glasu v sebi in ta ga je iz utečene omejenosti dvignil v modre sinjine pod soncem. Čeprav je galebom pojasnjeval lepoto brezmejne svobode, mu niso prisluhnili, ampak so ga raje izločili. Trdili so, da je s tem svojo jato osramotil in jo ponižal. Niso dojeli daru življenja. Niso verjeli, da galeb, ki leti najvišje, tudi najdlje vidi. Jonatan si je upal živeti to, za

kar je bil ustvarjen. Med branjem me je najbolj presunila izjava, ko je starešina jate galebov Jonatanu rekel: »Pridi sem, na sredino!« Jonatan je, pričakujoč pohvalo, ponosen na doseženo večino v letenju ubogljivo stopil na sredino. A v resnici se je moral v sredino postaviti zato, da je vpricho vseh svojih tovarišev galebov stopil na sramotno mesto zaničevanja.

Galeb Jonatan prisposodablja željo po svobodi duha, po neskončnosti, po Bogu, po katerem vsi neutolažljivo hrepenimo. Povprečna družba, ujeta v smrtno zanko brezbožnosti, se pogumnim posameznikom, iskalcem Boga, posmehuje, jih prezira in zasramuje. Danes smo soočeni z največjo končno bitko med evangelijem in »antievangelijem«. Stari narodi so trdili, da boja ne bije orožje, ampak junaško srce. Kristjani, na potezi smo: »Kvišku srca!« Iz ravnodušja nezavzetosti in neopredeljenosti si upajo izstopiti samo najpogumnejši kristjani, ki krščanstvo tudi zares živijo. In to do takšne mere, kot svetuje znani mislec Gilbert Keith Chesterton, princ paradoksa, ki predlaga, da se od kris-

tjana pričakuje celo to, da hvali vsako veroizpoved, razen svoje, ker zase vé, koliko krščanskega mu še manjka.

Robert Schumann, idejni oče Evropske unije, je napisal, da bo Evropa, če bo takšno izjemno krščansko civilizacijo zavrгла, postala karikatura, ki bo končala v anarhiji in tiraniji. Zato nujno potrebujemo pogumne galebe Jonatane, ki si upajo izstopiti iz ideoloških zablod in živeti to, za kar smo bili ustvarjeni. Cerkvenci oče Avguštin iz Hipona je zatrjeval: »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi.« Krščanstvo ima dobro novico, da zdravilo obstaja; zdravilo je Jezus Kristus. Krščanstvo ni zato, da bi nas osrečevalo, ampak da bi nas razveseljevalo. Kajti veselje je več kot sreča, tako kot je sreča več kot užitek. Užitek je za telo, sreča je za dušo, veselje pa je za duha. Ali je krščanstvo vredno našega zaupanja?

Vodilni znanstvenik sveta Stephen William Hawking iz Cambridgea je trdil, da so nebesa pravljica za ljudi, ki se bojijo teme. Znani matematik John

Carson Lennox iz Oxforda pa mu je odgovoril: »Ateizem je pravljica za tiste, ki se bojijo svetlobe.« Živimo v svetu, v katerem je logika svetlobe Božje ljubezni odveč. Ne znamo se več dotakniti src naših bližnjih, kaj šele daljnih. Mati Terezija, ki so jo poimenovali »angel iz Kalkute«, je v svojem govoru v Oslu, ko je leta 1979 dobila Nobelovo nagrado za mir, rekla: »Ker vem, da Bog ljubi mene, tudi jaz ljubim druge.« Kako preprosta, a globoka je bila njena izjava, kajne?

Nekoč je skupina moških razpravljala, katera ženska na svetu je najlepša. Eni so trdili, da tista, ki ima oči črne kot oglje. Drugi pa, da tista, ki ima oči modre kot sinje morje. Tretji so vztrajali, da tista, ki skriva v očeh barvo zelene trave. Končno so ugotovili, da ne bodo prišli do soglasja, zato so šli za odgovor vprašat modrega starca. Vprašali so ga, naj jim pove, katera ženska na svetu je najlepša. Modri starec se je zagledal v daljavo, se občasno nasmehnil, in končno rekel: »Najlepša ženska na svetu je tista, ki jo ljubiš!« Ljubezen je res največja; vse, kar je proti

njej, je greh.

Chesterton je zapisal, da človeške mitologije v nobenem primeru ne morejo nadomestiti krščanstva, ker gre za veroizpoved ljubezni, kajti Bog je ljubezen. Krščanstvo je preživelo

divjaška preganjanja od Dioklecijanovega besa do udara francoske revolucije. Vse to mu daje nadzemeljsko žilavost. Domnevali so, da bo krščanstvo usahnilo v suhi svetlobi dobe razuma, da bo naposled izginilo v potresu dobe revoluci-

je, takšne in drugačne, in da bo dokončno umrlo v novi dobi z imenom New Age, a je še bolj živo; medtem ko se vse ostalo duši v lastnem vakuumu.

Naj živijo vsi krščanski galebi Jonatani!

BLAGOR ČLOVEKU

**KI SE VESELI V GOSPODOVI POSTAVI
IN PREMIŠLJUJE NJEGOVO POSTAVO
PODNEVI IN PONOČI.**

**TAK JE KAKOR DREVO,
ZASAJENO OB VODNIH STRUGAH,
KI DAJE SVOJ SAD OB SVOJEM ČASU
IN NJEGOVO LISTJE NE OVENE;
VSE, KAR DELA, USPEVA.**

PSALM 1,2-3

Letnik 35, številka 5-6/2019

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

